

sen ikke var opført paa Flertallets Liste, kun skyldes det Hensyn, at han er ansat paa en af Kommunens Friskoler, bevislig ikke rigtig.“ Jeg læser op af Indstillingen: „At Lærer Jørgensen ikke er medtagen af Flertallet, skyldes ikke nogen Tvivl om, hvorvidt han maatte egne sig til at være Overlærer ved det kommunale Skolevæsen, men kun — der staar kun — den Formodning, at han, der er ansat ved Vestre Friskole, vil egne sig bedre osv.“

Jeg nævnte før, at den Anvendelse, det ærede Medlem gør af sin Paastand, er ganske utilbørlig, og ærede Medlemmer have nu haft Lejlighed til at dømme. Hvad er det nemlig, det ærede Medlem gør? Det ærede Medlem fremsætter den Paastand, at den om Ansøgerne tjenstlig afgivne Indberetning er urigtig, at Byraadets Flertal har været uvidende om og ikke vedkender sig den om Flertallets Standpunkt til Ministeriet afgivne Erklæring. Det er en stærk Beskyldning mod en Embedsmand, men det bliver det ærede Medlems Sag, og indtil andet er bevist, tror jeg selvfølgelig paa den til Ministeriet af Borgmesteren afgivne Erklæring. Mensaa borteskamoterer det ærede Medlem hele denne Udtalelse i Indstillingen og lader det være mig, der har fremsat noget urigtigt om Flertallets Standpunkt. Det ærede Medlem siger: „Men dernæst har Flertallet jo ikke i sin Indstilling til Ministeriet sagt et eneste Ord af det, Ministeren anfører“, medens Sandheden altsaa er den, at jeg har oplæst Ord til andet, hvad der staar i Indstillingen, afgivet paa Byraadets Vegne af Byens Borgmester, men det ærede Medlem mener, bilder sig ind at vide, at Borgmesteren har været uberettiget til at fremstille Flertallets Anskuelse saaledes som sket, og at han har handlet uden Flertallets Vidende og Villie. Og saa gør det ærede Medlem Indstillingens Ord til mine og fortæller, at Flertallet har ikke sagt et Ord af det, som Ministeren fortæller! Jeg skal ikke paa ny karakterisere denne Optræden.

Sagen er altsaa vedblivende den: til det ledige Overlærerembede i Aalborg er udnævnt den ældste af de lokale Lærere, der søgte det, en velanbefalet Mand, anbefalet af Skolekommissionen og udmærket anbefalet af den Skoleinspektør, under hvem han i en lang Aarrække har tjent; en Mand, der var indstillet af Byraadets ene Part, den almindelige Valgrets Repræsentanter, medens den anden Part, de højstbeskattedes Repræsentanter, i deres

Indstilling erklærede, at de ikke nærrede nogen Tvivl om, at han jo egnede sig til at være Overlærer. Og kan det ærede Medlem nu føre Bevis for sin Paastand om, at Borgmesterens Indstilling er urigtig, at denne har udtalt sig paa de 10's Vegne uden at have Ret dertil, og udtalt sig stik imod de 10's Opfattelse, ja, saa vilde det om det sidste Punkt hedde: Og om hvem der for Ministeriet forelaa Indberetning, at Flertallet ikke nærrede nogen Tvivl om osv. For selve Sagen og for Ministeriet giver det jo ingen Forandring, om Indstillingen virkelig senere skulde vise sig urigtig — den forelaa ved Embedsbesættelsen og forelaa som den tjenstlige Indberetning.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange) omtalte et Andragende om Statstilskud til en Sømands-Kirke i Hamborg. Forholdet med denne Sag er følgende. I 1893 oprettede „Foreningen til Evangeliets Forkyndelse for skandinaviske Søfolk“ en Station i Hamborg. Nævnte Forening lønner Præsten, og den danske Menighed i Hamborg afholder de øvrige Udgifter ved Stationens Drift. Et tysk Missionshus er overladt til Gudstjeneste, og man har lejet et Læseværelse til Søfolk. I 1898 optoges Forhandlinger om egne Lokaler til den danske Mission i Hamborg. Der indsamledes 20,000 Rm. i Hamborg og 8,000 Kr. her i Landet. Daværende Minister Sthyr, som var Formand for Foreningen for Sømandsmmissionen, lovede 20,000 Kr. fra Foreningen. Sagen kom saa for Rigsdagen under den Form, at man androg om et Laan paa 40,000 Kr. Laanet skulde ydes til Hovedforeningen og forrentes med $3\frac{1}{2}$ pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. som Afdrag. Dette Forslag stilledes i Februar 1899 og gik igennem, saaledes at Ydelsen af Laanet findes optagen paa Finansloven for 1899—1900 § 27 Nr. 20. Sagen strandede imidlertid, idet man ikke fik den gratis Byggeplads af Hamborgs Senat, som man mente at have Løfte paa eller at kunne gøre sig berettiget Forventning om. Nu foreligger Sagen imidlertid væsentlig anderledes end da. Medens der altsaa den Gang søgtes og bevilgedes et Laan paa 40,000 Kr. mod almindelig Rente og Afdrag, søges der nu om et kontant Statstilskud paa 90—100,000 Kr., og medens det den Gang var Hovedforeningen, som var Andrager, og som stod i Spidsen for Sagen, kommer Andragendet nu fra Sømandsmmissionen i Hamborg. Og endvidere meddeles i Ansøgningen, at man ikke mere